

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/111/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116221841
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116221841.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: Y. S., A.. XX.XX.XXXX, W. A.. X.. P. XX, XXX XX D., právne zastúpenej JUDr. Jaroslava Oravcová, advokátka, so sídlom Dobrianskeho 1651, 093 01 Vranov nad Topľou, proti žalovanému: Endepro, s.r.o. v likvidácii so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, právne zastúpeného RR Legal Corp., s.r.o., Humenské nám. 4, 851 07 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia 687,98 € s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 9Csp/137/2016-36 z 20.03.2017 takto

rozhodol:

Mení rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zastavení konania o zaplatenie sumy 185,81 eur tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 502,17 eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 46 % a odvolacie trovy v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 185,81 eur zastavuje.

II. Žalobu zamieťa.

III. Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 2 ods. 2, § 144, § 145 ods. 2 CSP, § 107 Občianskeho zákonníka. Výrok o trovách konania ustanoveniami § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Vychádzal zo zistenia, že návrhom došlým súdu dňa 24.10.2016 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom vydaní bezdôvodného obohatenia pôvodne vo výške vo výške 687,98 eur a po čiastočnom späťvzati vo výške 502,17 eur. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania sa súd prvej inštancie primárne zaoberal touto, pretože aj v prípade dôvodnosti žaloby by jej nebolo možné vyhovieť pre premlčanie. Súd prvej inštancie mal za to, že Občiansky zákonník nevytvára osobitnú kategóriu osôb (či už fyzických alebo právnických), u ktorých sa úmysel získať bezdôvodné obohatenie prezumuje. Ak by sa z tejto prezumpcie malo vychádzať, súd prvej inštancie sa pýtal, kde sú jej hranice? Ak je prezumpcia založená na znalosti právnych predpisov alebo ich určitej časti, tak u osoby s právnickým vzdelaním (ale v podstate u každej osoby vzhľadom na nižšie citované ustanovenie zákona o tvorbe

právných predpisov), musí byť bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatnej alebo čiastočne neplatnej zmluvy vždy úmyselným, pretože ako osoba práva znalá mala vytvoriť zmluvu bezvadnú. Takýto prístup je podľa súdu prvej inštancie nesprávny. Jeho nesprávnosť sa prejavuje o to viac, ak úmysel sa nezakladá na okolnostiach skutkových ale výlučne právnych. Súd prvej inštancie mal teda za to, že úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného preukázané nebolo. Žalobca súdu nepredložil žiadne súdne rozhodnutie predchádzajúce uzavretiu úverovej zmluvy, ktoré by žalovaného ako dodávateľa upozorňovalo na nedostatok v jeho typovej zmluve. Ak k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo v deň preplatenia úveru, t.j. v deň 17.12.2011 keď zo strany žalobkyne bola zaplatená suma 840 eur, tak objektívna premlčacia lehota uplynula dňa 17.12.2014, že tá (ak by vzniklo) začala plynúť dňom, keď žalobkyňou zaplatená čiastka presiahla čiastku žalobkyni žalovaným poskytnutú (pričom skutkové okolnosti týkajúce sa nedostatkov zmluvy boli žalobkyni známe dňom jej uzavretia), čo bolo dňa 17.12.2011 a subjektívna premlčacia lehota tak uplynula dňa 17.12.2013. Pokiaľ ide o potvrdenie OZ HOOS (ktoré v tomto konaní na rozdiel od obdobných nebolo ani len predložené), je to typizované vyjadrenie dávané v rovnakom znení do desiatok obdobných právnych vecí. Z tohto vyjadrenia však žiadne relevantné právne posúdenie konkrétnej veci neplynie, teda žalobca ním otázku prečo by v jeho prípade malo ísť o bezdôvodné obohatenie, žiadnym spôsobom vyriešenú nemal.

4. Pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, tu súd prvej inštancie uviedol, že bežne sa rozhoduje, že táto musí byť určená presným dátumom a byť súčasťou priamo zmluvy, čo v podstate tvrdila aj žalobkyňa. Slovenská republika však vo vyjadrení k veci vedenej na SD EÚ ako C - 42/15 uviedla, že formulácie týkajúce sa splatnosti vo forme - prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru alebo dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň kalendárneho mesiaca považuje za dostatočné. V rovnakej veci sa Európska komisia vyjadrila, že znenie smernice požaduje uviesť výšku, počet a frekvenciu splátok, čo neznamená povinnosť uviesť presný dátum splatnosti každej splátky. KS v PO vo veci sp. zn. 13Co/111/2014 uviedol: „V zmysle čl.7 zmluvných dojednaní predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky.“ ED EÚ vo veci sp. zn. C - 42/15 Home Credit/Bírová uviedol - Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Na základe toho súd prvej inštancie vyjadril presvedčenie, že vyjadrenie konečnej splatnosti v zmluve uvedené 2x ako siedmy deň 60 týždňa po uzavretí zmluvy je pre priemerného spotrebiteľa, u ktorého sa predpokladá znalosť počítania do 60 dostatočné. Na základe uvedeného tak zmluva nie je bez úrokov a bez poplatkov a k bezdôvodnému obohateniu z dôvodu tvrdeného žalobkyňou dôjsť nemohlo.

5. Proti tomuto rozsudku, čo do výroku o zamietnutí žaloby a súvisiaceho výroku o trovách konania podala odvolanie žalobkyňa z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa nesúhlasila z dôvodmi zamietnutia žaloby majúca za to, že (i) zásada neznalosti zákona neospravedlňuje by bola na mieste, ak by žalobkyňa spôsobila niekomu ujmu, resp. porušila by práva a právom chránené záujmy iného, (ii) nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia majúce svoj základ v spotrebiteľskej zmluve, spadajú pod režim spotrebiteľského práva, (iii) konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje spotrebiteľské úvery, sa nedá označiť inak, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohateniu tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom, teda platí tu 10 ročná objektívna premlčacia doba a (iv) subjektívna 2 ročná premlčacia doba plynie od momentu, kedy sa ona od zduženia dozvedela, že žalovaný od nej prijal platby v rozpore so zákonom, že jej predložil na podpis formulárovú zmluvu. Odvolateľka poukázala na rozhodnutia súdov podporujúcich jej právnu argumentáciu. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny. Mal za to, že žalobkyňa neuviedla relevantné odvolacie dôvody a preto je na mieste jej odvolanie postupom podľa § 386 písm. d/ CSP odmietnuť. V otázke začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby zhodne so súdom prvej inštancie mal za to, tá začala plynúť momentom, kedy žalobkyňou zaplatená čiastka presiahla čiastku žalobkyni žalovaným poskytnutú (pričom skutkové okolnosti týkajúce sa nedostatkov zmluvy boli žalobkyni známe dňom jej uzavretia), čo bolo 17.12.2011, teda subjektívna premlčacia doba uplynula dňa 17.12.2013 a pokiaľ ide o objektívnu lehotu, tá je 3- ročná, lebo zo strany

žalobkyne nebol predložený relevantný dôkaz o úmyselnom obohatení sa žalovaného na jej úkor. Ak bola posledná splátka uhradená dňa 17.12.2011, a žaloba podaná na súde 24.10.2016, uplynula aj 3-ročná objektívna premlčacia doba. Žalovaný poukázal pre zmenu na rozhodnutia súdov podporujúcich jeho právnu argumentáciu.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, a na prejednanie odvolania nariadil na deň 19.06.2018 pojednávanie postupujúc podľa § 385 CSP, na ktorom zopakoval a doplnil dokazovanie podľa ust. § 384 CSP a následne dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

8. Odvolacieho pojednávania sa zúčastnila právna zástupkyňa žalobkyne, nezúčastnili sa ho žalobkyňa, žalovaný a jeho právna zástupkyňa, kde u všetkých bolo predvolanie na odvolacie pojednávanie vykázané riadne a včas. Žalobkyňu ospravedlnila jej právna zástupkyňa. Žalovaná strana ostala bez akéhokoľvek ospravedlnenia. Odvolací súd tak vykonal odvolacie pojednávanie v neprítomnosti strán sporu a právnej zástupkyne žalovaného.

9. Právna zástupkyňa žalobkyne zotrvala na dôvodoch odvolania.

10. Z výpovede svedkyne Q. P. - štatutárnej zástupkyne občianskeho združenia HOOS (ďalej Združenie) vyplynulo, že žalobkyňa ich Združenie prvý krát navštívila v roku 2015, a to v období pred 07. májom. Vo vzťahu k zmluve z predmetu sporu žalobkyňa Združenie navštívila v roku 2016. Uvedené bolo aj verifikované zo svedkyňou predloženej knihy, v ktorej Združenie eviduje jednotlivých spotrebiteľov, t.j. kedy a v akej veci sa na nich obrátili.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, i to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. Žalobkyňa tvrdila, že na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tu odvolací súd uvádza, že vykonané dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov súdom, prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

14. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo7/2010 z 27.07.2011).

15. Žalobkyňa v odvolaní teda odvolacie dôvody jasne a určito definovala.

16. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzavretia zmluvy, t. j. 12.05.2011, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

17. Podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

18. Podľa ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

19. Podľa ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepočetivých zdrojov.

20. Podľa ustanovenia § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

21. Odvolacím súdom bolo zistené, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 12.05.2011 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere (ďalej Zmluvu), na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver v sume 800 eur. Podľa Zmluvy úrok bol vyjadrený úrokovou sadzbou vo výške 23,57 % ročne zo sumy úveru a administratívneho poplatku pevnou sumou 160,80 eur. Ročná percentuálna miera nákladov bola vo výške 70,24 %. Celkové náklady pri predpoklade riadneho a včasného plnenia predstavovali sumu 1.075,98 eur. Priemerná RPMN vzťahujúca sa na úver na základe Zmluvy predstavovala 44,86 eur. V Zmluve je ďalej uvedené, že zákazník splatí Providentu dlžnú sumu v 60 týždenných splátkach, pričom výška každej splátky je 17,94 eur a výška poslednej splátky je 17,52 eur. Úver sa poskytuje na dobu 60 týždňov a termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60 týždňa po dni uzavretia zmluvy.

22. Žalobkyňa sa domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia na základe tvrdenia, že zmluva, ktorú uzatvorila so žalovaným je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu, že neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru. Bezdôvodné obohatenie žalovala po čiastočnom späťvzťatí vo výške rozdielu medzi platbami, t.j. 1.302,17 eur a výškou úveru 800 eur, teda 502,17 eur. Žalobkyňa tiež tvrdila, že o tom, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov v mesiaci marec 2015. Toto združenie ju informovalo o tom, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere musia mať náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch a v prípade, že neobsahujú predpísané náležitosti, sú v zmysle zákona bezúročné a bez poplatkov. Z dokazovania na odvolacom súde však vyplynulo, že žalobkyňa sa prvýkrát uvedené od Združenia dozvedela v roku 2015, pred 07. májom.

23. Na základe takto zisteného skutkového stavu odvolací súd konštatuje:

24. Z citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzavretia zmluvy, t. j. 12.05.2011 vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným neobsahuje obligatórnu náležitosť zmluvy o úvere, a to údaj o konečnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu nesprávne konštatoval, že „vyjadrenie konečnej splatnosti v zmluve uvedené 2x ako siedmy deň 60 týždňa po uzavretí zmluvy je pre priemerného spotrebiteľa, u ktorého sa predpokladá znalosť počítania do 60 dostatočné“.

25. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje a konštatuje, že termín konečnej splatnosti úveru je obligatórnou náležitosťou zmluvy, pričom jeho absencia v zmluve spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou

úveru, a preto pri písm. f) citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. K zneniu čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48, odvolací súd konštatuje, že z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 skutočne vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50). V neposlednom rade je ale potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho.

26. Pokiaľ ide o otázku premlčania nároku žalobkyne a záver súdu prvej inštancie, že v danej veci uplynula subjektívna premlčacia doba a táto subjektívna doba bezdôvodného obohatenia začala plynúť dňom, keď zo strany žalobkyne bola zaplatená suma prevyšujúca poskytnutú istinu 800 eur, k čomu došlo dňa 17.12.2011 a že pokiaľ ide o vyjadrenie Združenia, ide o typizované vyjadrenie v rovnakom znení desiatok obdobných právnych vecí, pričom z vyjadrenia Združenia nevyplýva, prečo by v jeho prípade malo ísť o bezdôvodné obohatenie, a že uvedené potvrdenie ani predložené nebolo, odvolací súd konštatuje, že ani tento záver súdu prvej inštancie nepovažuje za správny.

27. K otázke plynutia subjektívnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.02.2018, s ktorým sa plne stotožňuje, a v zmysle ktorého „Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 OZ treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Vyžaduje sa skutočná, nielen predpokladaná vedomosť oprávneného o skutkových okolnostiach zakladajúcich bezdôvodné obohatenie a ktoré sú predpokladom uplatnenia práva na súde. Čas, kedy spotrebiteľ plní, je významný na účely objektívnej premlčacej doby (od kedy k bezdôvodnému obohateniu „došlo“) a nemožno ho bez ďalšieho spájať so začiatkom subjektívnej premlčacej doby len s poukazom na povinnosť poznať právo. Každý a teda aj spotrebiteľ je povinný poznať právo, no žiadny spotrebiteľ nemá povinnosť vedieť právo aj aplikovať. Tvrdenie spotrebiteľa o skutočnosti, na základe ktorej sa dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia však aj spotrebiteľ musí preukázať a súd v súvislosti s tým umožní dodávateľovi použiť jeho procesné prostriedky“.

28. K objektívnej premlčacej dobe odvolací súd uvádza, že tá je v danom prípade 10-ročná. Bezdôvodné obohatenie žalovaného považuje odvolací súd za úmyselné. Ak žalovaný použil nekalú obchodnú praktiku a neumožnil prostredníctvom údajov o termíne konečnej splatnosti úveru porovnať žalobkyni výhodnosť na trhu oproti iným produktom alebo dodávateľom, možno takúto praktiku a konanie považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keby odvolací súd pripustil, že žalovaný nechcel dojednať zmluvu so žalobkyňou v snahe získať prospech, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebola uzročený. Objektívna 10-ročná lehota od poskytnutia úveru neuplynula. Žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela v roku 2015, pred 07. májom od Združenia, keď sa na neho prvýkrát obrátila o poradenstvo ohľadom zmlúv so žalovaným, ako to bolo zistené na odvolacom pojednávaní. Teda žaloba je podaná aj v rámci 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby ako aj 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.

29. Účelom právnej úpravy podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov je bez akýchkoľvek pochybností aj poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten má totiž právo byť informovaný o termíne konečnej splatnosti úveru tak, ako je uvedené vyššie. Žalobca ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť všetky údaje uvedené v citovanom ustanovení pod následkom bezúročnosti a bezplatkovosti úveru.

30. Vzhľadom na uvedené, záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia a zároveň o premlčaní nároku žalobkyne, bol nesprávny.

31. Preto postupom podľa § 388 CSP odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti zmenil tak, ako je to uvedené v enunciiate jeho rozhodnutia.

32. O trovách prvoinštančného konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 46% (žalobou žiadaná suma 687,98eur, čiastočne späťvzatie 185,81 eur, priznaných 502,17 eur, ktoré predstavujú rozdiel medzi skutočne poskytnutým úverom a tým, čo žalobkyňa žalovanému uhradila, čo potom činí úspech žalobkyne 73 % a úspech žalovaného 27 %, teda po odpočítaní vzájomných neúspechov strán sporu, patrí žalobkyni náhrada trov prvoinštančného konania v rozsahu 46 %). Pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, v tom bola plne úspešná žalobkyňa, preto jej bol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady týchto trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).